

BAKA ISTVÁN

Isten fűszála

József Attila emlékének

*Nézem, ahogy a nyári alkonyat
piros tehénnyelve elnyalja a
fény sötömbjét, és lassan rám tapad
cserepes ajkakkal az éjszaka.*

*Micsoda szomjat kell majd oltanom
a véremmel! Ostoba, hogy hihettem,
hogy én vagyok e világ szomja, — most
látom már: félhold-szarvat hord az Isten,*

*s patanyomában összegyűlt esővíz
a tenger, kérődzése ritmusára
váltakozik a nappal és az éj, s mint
vakondtúrásra, lép egy-egy világra.*

*Nem tudtam én, hogy nyáluszályaként
leng a Tejút . . . De most mindent megértetek.
Sötét van, és Isten fűszála, én,
ringok puha alsóajkán az éjnek.*

A századvég költőihez

*A hűsként pirosuló alkonyatot
ellepték csillag-kukacok, — hiába
vágjuk a holdfényt hagymakarikákra:
nem nyomja el a rothadásszagot.*